

+

Homilie op 26-11-2017, Hoogfeest van Christus Koning, Jaar A.

Dierbaren,

“Wanneer de Mensenzoon komt” (Mt 25,31), zo begint Jezus in het evangelie van vandaag. Hij laat daar zijn leerlingen zien, dat Hij Koning is. Maar ‘koning’ is een beladen begrip, niet alleen voor ons, maar ook al voor de mensen in Jezus’ tijd. Als we in het Oude Testament de koningen van Gods volk de revue laten passeren, dan zien we telkens weer, hoe moeilijk het voor mensen is, om koning te zijn, echt koning te zijn, goed koning te zijn. Er zijn zoveel karikaturen van koningschap geweest, en Jezus wil zich daarmee zeker niet vereenzelvigen. Hij noemt zich dan ook niet van meet af aan Koning, maar begint met een titel die geen misverstand van machtsmisbruik oproept: *“Mensenzoon”*. De profeet Daniël had daarover al geschreven. Hij had Hem in een visioen zien aankomen *“met de wolken des hemels”*, en Hem werd *“heerschappij gegeven, luister en koninklijke macht; alle volken, stammen en talen brachten Hem hun hulde” (Da 7,13-14)*. Het is duidelijk, dat Jezus hiernaar verwijst, als Hij zegt: *“Alle volken zullen vóór Hem bijeengebracht worden”*, en spreekt over de *“heerlijkheid”* en de *“troon van glorie” (Mt 25,32.31)* van de Mensenzoon. Deze Mensenzoon is Koning, maar geen áárdse koning: Hij kwam *“met de wolken des hemels” (Da 7,13)*, Hij kwam van God, aan wie alle machtsmisbruik volkomen vreemd is. Jezus zal het later bevestigen tegenover Pilatus: *“Mijn koningschap is niet van deze wereld” (Joh 18,36)*.

Maar keren wij terug naar ons evangelie van vandaag. Na zijn verwijzing naar Daniël neemt Jezus het woord ‘Koning’ nog steeds niet in de mond. Hij maakt eerst nog de vergelijking met de herder, die *“een scheiding maakt tussen schapen en bokken” (Mt 25,32)*. En als we goed hebben geluisterd, horen we ook hier direct een verwijzing. Jezus verwijst hier naar onze eerste lezing, waarin God bij monde van Ezechiël zegt: *“Zoals een herder omziet naar zijn kudde, en zich onder zijn schapen begeeft wanneer ze verstrooid zijn, zo zal Ik omzien naar mijn schapen, en ze in veiligheid brengen, hoe ver ze ook afgedwaald zijn” (Ez 34,12)*. En ook: *“Ik zal recht doen aan het ene dier tegenover het andere” (Ez 34,17)*. Je-

zus wil alle misverstand uitsluiten, alvorens Hij de titel ‘Koning’ in de mond neemt.

Doch na deze grondige voorbereiding van zijn leerlingen komt dat ‘Koning’ er dan toch uit, volkomen natuurlijk, en zonder enige nadruk; je zou er haast overheen kunnen lezen: *“Dan zal de Koning tot die aan zijn rechterhand zeggen: Komt, gezegenden van mijn Vader...”* (Mt 25,34). Ook in het vervolg blijft Jezus spaarzaam met de titel: hij gebruikt hem nog slechts één keer: *“De Koning zal hun ten antwoord geven: Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij gedaan hebt voor een dezer geringsten van mijn broeders, hebt gij voor Mij gedaan”* (Mt 25,40).

Daarmee laat Hij opnieuw zien, hoezeer Hij Mensenzoon is; hoezeer het lot van alle mensen Hem ter harte gaat. Nee, Hij is geen koning die zich terugtrekt in zijn verheven paleis, en het volk maar aan zijn lot overlaat. Hij identificeert zich met ieder van ons, en heel in het bijzonder met de geringsten van zijn broeders. Hij laat ons zien, hoe wij Hem kunnen ontmoeten en dienen in ons gewone, menselijke leven van elke dag. Hij toont ons, dat echte godsdienst geen ‘opium voor het volk’ is, zoals sommigen ons verwijten, maar integendeel alles te maken heeft met de manier waarop wij de ander tegemoet treden, heel concreet. Durven wij dat te aanvaarden? Durven wij Moeder Teresa na te volgen op onze eigen plaats?

Dan zullen wij ook meer en meer gaan verstaan wat koningschap ten diepste is, naar Gods bedoeling. En dan zullen wij, na gedeeld te hebben in Christus’ lijden, ook mogen delen in zijn verheerlijking (vgl. Rom 8,17). Amen.